

Da se i o srpskom pravoslavnom življu u Banatu i njegovim svetinjama za vreme turske vladavine Banatom pre dolaska Arsenija III Čarnojevića vodila briga od strane srpske crkve u Srbiji, kazuje nam poseta pećkog patrijarha Pajsija manastiru Vojlovica 1631. godine. Ovu brigu i staranje posle Velike seobe preuzeo je na sebe patrijarh Arsenije III Čarnojević i njegovi naslednici sve do progona Turaka iz Banata 1716. godine. Turci, gonjeni austrougarskom vojskom, napadnu 1716. godine manastir, zapale manastirsko imanje i unište dostupne knjige i svu manastirsku dokumentaciju. Starije kaludjere su u samoj crkvi posekli mačem, neke spalili, dok su mlađe odveli u ropstvo. Po povlačenju Turaka iz Banata 1716. godine, manastir obnavlja kaludjer Mina koji je uspeo da pobegne iz turskog ropstva i da se vrati u Vojlovicu. Manastir Vojlovica je još dva puta stradao od Turaka..."LJeta 1738. jest sovsjem sožežen i ognju predan i poplenen..." Posle ovog stradanja manastir je obnovio iguman Pajsije 1752. godine, koji je tada i hram produžio. Za vreme Austro - turskog rata 1788 - 1789. Manastir je razoren do temelja. Posle ovog poslednjeg stradanja na temeljima i ostacima porušenog i spaljenog hrama iguman Nikanor 1791. godine podiže novi hram. Naslednik igumana Nikanora, iguman Joanikije Miljković 1797. godine ukrašava hram iznutra, a 1798. godine sa istočne strane podiže novo manastirsko zdanje. Naslednik igumana Joanikija, iguman Teodosije Crnjanski 1836. godine podiže barokni zvonik nad ulazom, a 1841. godine sa zapadne strane podiže još jedno novo manastirsko zdanje. Godine 1911. zauzimanjem arhimandrita Gavрила Ananijeva podignuta je nova zgrada manastira Vojlovice koja danas odudara od stila manastira.

Pored rada na duhovnoj i materijalnoj obnovi manastira, posle odlaska Turaka, starešine i bratstvo manastira polovinom 18. veka i u prvoj polovini 19. veka vodili su borbu za očuvanje manastirskih privilegija kojim su bila zaštićena verska i narodna prava vernika i manastirskog bratstva. Druga borba je bila protiv unijatske propagande, koja je imala za posledicu redukciju banatskih manastira, utočište svetosavskog pravoslavlja u Banatu i najzad, ne manja borba i briga za zaštitu i očuvanje manastirskog imanja. Od druge polovine 19. veka u manastiru Vojlovici život i rad se odvija u duhu crkvenih pravila i svetosavskog pravoslavlja sve do Drugog svetskog rata, kada doživljava teške dane da u njemu budu internirani srpski patrijarh Gavriilo, episkop Nikolaj i drugi pravoslavci Srbi.

Privredni razvoj naše zemlje uslovio je posle Drugog svetskog rata novu sudbinu manastira Vojlovice. 1965. godine oblast manastira Vojlovice uključena je u krug Rafinerije nafte Pančevo. Te godine opštežiteljni život manastira se prekida. U crkveno - manastirskoj nadležnosti ostaje samo hram bez monaha u kome se obavlja bogoslužjenje samo jednom godišnje, o hramovnoj slavi.

(nastaviće se)